

CRUCE și ÎNVIERE

Publicație a Comunității Bisericii
Române Unite cu Roma,
Greco - Catolică,
Roma –Labaro-- Euclide
◇◇◇
Anul V nr.3 (29)
Mai - Iunie 2010
Responsabil: Preot Serafim
Vescan Iulian

In hoc signo vinces

În acest semn vei învinge

“ Tu ești Petru și pe această
piatră voi zidi biserica mea,
și porțile iadului nu o vor
birui. Ție îți voi da cheile
împărăției cerurilor ; orice
vei lega pe pământ, va fi
legat și în ceruri, și orice vei
dezlega pe pământ, va fi
dezlegat și în ceruri.”
(Mt. 16, 18-19)

Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie din morți a treia zi

Continuare a SCRISOARII

PASTORALE

a PS Florentin CRIHĂLMEANU,

Episcopul Eparhiei greco-catolice de Cluj-Gherla,

la mărita Sărbătoare a Învierii din morți a Domnului

și Dumnezeului și Mântuitorului

nostru Isus Hristos 2010

2. Isus prevestește patimile Sale. Marele Preot jertfă.

«Iată ne suim la Ierusalim și se vor împlini toate cele scrise prin proroci despre Fiul Omului » (Lc 18,31).

Prorociile patimilor și morții răscumpărătoare a Domnului nu se limitează doar la timpul Vechiului Legământ, ci continuă prin aleșii poporului lui Dumnezeu, care au crezut în cuvintele Scripturilor și așteptau cu încredere și cu teamă sfânta eliberare din sclavia păcatului. Evangheliile ne vorbesc despre prevestirile preotului Zaharia, ale dreptului Simeon, ale prorociței Ana și ale măritului proroc Ioan Botezătorul. Însă revelația deplină și clară este cea făcută de însuși Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru Isus Hristos.

**AȘA ESTE SCRIS ȘI AȘA
TREBUIA SĂ PĂTIMEASCĂ HRISTOS
ȘI SĂ ÎNVIE DIN MORȚI A TREIA ZI**

SCRISOAREA PASTORALĂ
a PS Florentin CRIHĂLMEANU,
Episcopul Eparhiei greco-catolice de Cluj-Gherla,
la mărita Sărbătoare a Învierii din morți a Domnului
și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos

Aprilie 2010

După cum aflăm din Evanghelia de la Luca, Isus cunoștea din educația primită Sfintele Scripturi încă din copilărie. La doisprezece ani părinții Săi, care îl căutau îngrijorați, îl regăsesc în templul din Ierusalim «*în mijlocul învățătorilor ascultându-i și întrebându-i; și toți se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui*» (Lc 2,46-47), iar răspunsul pe care îl oferă reflectă deja conștiința legăturii Sale cu Tatăl ceresc: «*nu știți că în cele ale*

Tatălui Meu trebuie să fiu» (cf. Lc 2,48).

Încă de la începutul misiunii Sale publice, Isus vorbește metaforic despre zilele care vor veni, când El, Mirele, va fi luat și-atunci prietenii Mirelui vor posti (cf. Mc 2,20; Mt 9,15).

Prin semne simbolice Isus prevestește Patima și Moartea Sa, iudeilor. Celor care cu viclenie cer să vadă un semn, le oferă mai întâi *semnul lui Iona*: «*precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți*» (cf. Mt 12,40; Lc 11,30; Iona 2,1), apoi le vorbește despre dărâmarea și reconstruirea templului (cf. Io 2,18-21) și despre momentul când vor înălța pe Fiul Omului (cf. Io 8,28). Lor le adresează pilda lucrătorilor viei, careucid pe unicul fiu al stăpânului viei, ca o paradigmă a vieții și misiunii Sale (cf. Mt 21,33-41; Mc 12,7-8; Lc 20,9-16), iar lui Nicodim, un fruntaș al iudeilor, îi amintește semnul șarpelui înălțat de Moise în deșert pe stâlp, ca o prefigurare a înălțării Sale pe lemnul Crucii (cf. Io 3,14). Gestul simbolic al ungerii cu mir din casa lui Simon, în Betania, Isus îl interpretează ca o prefigurare a ungerii dinaintea înmormântării Sale (cf. Mt 26,12; Mc 14,8; Io 12,7).

Isus prevestește mai apoi patima Sa și ucenicilor, vorbindu-le doar despre suferințele, Moartea și Învierea Sa (cf. Mc 8,31; Lc 9,22). Mai târziu, le expune în detaliu cele ce aveau să l se întâmple: «*Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; îl vor osândi la moarte îl vor da în mâna păgânilor. Îl vor batjocori, îl vor scuipa, îl vor biciui, îl vor omorî, dar după trei zile va învia*» (cf. Mt 20,18-19; Mc 10,35; Lc 18,32-33). Le vorbește simbolic despre *paharul* pe care va trebui să-l bea și *botezul* cu care va trebui să fie botezat (cf. Mc 10,38; Lc 12,50), apoi urcând spre Ierusalim împreună cu ei, le explică misiunea Sa de a împlini voința Tatălui, așa cum fusese prorocită cu multe veacuri mai înainte: «*se vor împlini toate cele scrise prin proroci despre Fiul Omului*» (cf. Lc 18,31). În continuare, arătându-le importanța slujirii cu smerenie le mărturisește că merge spre patimi deplin conștient de scopul misiunii Sale: «*Fiul Omului n-a venit să l se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți*» (cf. Mt 20,28; Mc 10,45). Le oferă apoi metafora simbolică a bobului de grâu care trebuie să moară pentru a aduce multă roadă, prefigurare a morții și învierii Sale (cf. Io 12,24).

Când ceasul preamăririi Fiului Omului a sosit (cf. Io 12,23), chiar dacă sufletul Său este tulburat, El nu va

cere Tatălui să fie izbăvit de ceasul pătimirii, pentru că are conștiința deplină a propriei misiuni: «*pentru aceasta am venit în ceasul acesta*» (cf. Io 12,27). El prevestește din nou moartea Sa prin răstignire, dar și efectul ei mântuitor asupra întregului neam omenesc «*când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine*» (cf. Io 12,32).

La Cina cea de taină Isus prevestește ceea ce va urma. Știe că va fi trădat, știe și pe cel care avea să-L vândă (cf. Mt 23,25; Io 13,11.26), dar nu-i pronunță numele, ba chiar mai mult îi spală și lui picioarele, îl primește la masa comună. Isus pomenește doar de *fiul pierzării*, cel care îl va vinde și va pieri pentru ca să se îplinească Scriptura (cf. Io 17,12; Ps 108,1-5.15). De asemenea, știind că va fi abandonat de către apostoli în seara aceea (cf. Zah 13,7; Mt 26,31) și tăgăduit chiar de către Petru, cel care se arătase atât de zelos și sigur pe sine, Isus îi dezvăluie cu exactitate momentul întreitei lepădări, atenționându-l: «*tu astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine*» (cf. Mc 14,30; Lc 22,21-23.34; Io 13,38). În drum spre Muntele Măslinilor, El repetă prevestirea patimilor Sale anunțată de Scripturi: «*trebuie să se îplinească întru Mine Scriptura aceasta "Și cu cei*

fără de lege s-a socotit", căci cele despre Mine au ajuns la sfârșit» (cf. Lc 22,37). Isus recunoaște chiar și semnul trădării, pe care vânzătorul îl oferise pentru identificare, sărutul lui Iuda (cf. Lc 22,48), dar i se supune cu smerenie. Lui Petru care lovide cu sabia pe sluga arhierelui, îi amintește că ar putea dispune oricând de ajutorul legiunilor îngerești, arătându-i necesitatea împlinirii Scripturilor (cf. Mt 26,53-54). Celor care au ieșit să-l prindă ca pe un tâlhar, cu săbii și ciomege, Isus le arată că știe motivația profundă a tuturor acestor fapte: «*toate acestea s-au făcut ca să se îplinească Scripturile prorocilor*» (cf. Mt 26,56; Mc 14,49).

Astfel începe drumul patimilor, menite să îplinească la fiecare pas cuvintele prorociilor Sfințelor Scripturi. Isus se supune «*ca un miel blând*» biciuirii și încoronării cu spini, rămânând «*fără glas*» înaintea învinuirilor nedrepte ce i se aduc (cf. Io 19,1-9; Is 53,7). Patima Domnului continuă cu calea Crucii, răstignirea între răufăcători, împărțirea hainelor (cf. Ps 21,20; Lc 23,34), batjocura căpeteniilor și ostașilor (cf. Ps 21,19; 34,14-15; Lc 23,35-38; Io 19,23-24). Urmează apoi ultimele cuvinte rostite de la înălțimea Crucii: «*Părinte în mâinile Tale încredințez sufletul Meu*» (cf. Ps 30,5; Lc 23,46), strigătul de la ceasul al nouălea: «*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*»

(cf. Mt 27,46; Mc 15,34; Ps 21,1). După ce-și atinge buzele de buretele îmbibat în oțet (cf. Io 19,28; Ps 68,25), Isus pronunță cuvântul ce încheie misiunea Sa pământească «*s-a împlinit*» și apoi moare (cf. Io 19,30). Deci, până în ultima clipă a vieții, Mântuitorul a fost conștient că șirul zilelor vieții Sale pământești a avut un singur scop, acela de a împlini Planul divin al Tatălui, așa cum fusese prevestit de-a lungul istoriei prin Sfintele Scripturi. Nu este un strigăt de deznădejde, chiar dacă e rostit cu ultima suflare de viață de la înălțimea Crucii, ci un strigăt al victoriei finale a Celui care, detașat de voința proprie, a acceptat liber să ia chip de rob și «*s-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte și încă moartea pe Cruce*» (cf. Fil 2,6-7). De aceea, acum, El poate rosti biruitor: «*s-a împlinit*». În pofida tuturor ispitirilor celui rău, a tentațiilor și suferințelor umane, misiunea răscumpărătoare a fost împlinită, Dumnezeu a învins!

Isus Hristos, Marele Preot, prin viața lui a împlinit întru toate voința planului divin de mântuire. Prorociile Vechiului Testament se împlinesc iar prevestirile pe care Isus-Însuși le face se realizează chiar în cele mai mici detalii, de pildă, cine ar fi putut să cunoască cu precizie cântarea cocoșului după momentul lepădărilor lui Petru?

Cu siguranță nimeni nu cunoștea atât de bine Planul providenței divine decât Fiul, Preotul veșnic, cel trimis pentru a împlini voința Tatălui (cf. Io 6,38). Deci patima și moartea pe Cruce constituie pentru Isus o alegere liberă, o Jertfă conștientă, desăvârșită, din iubire și ascultare față de voința Tatălui. În deplină libertate, El și-a urmat cu fidelitate misiunea pentru care a fost rânduit și a împlinit în fiecare clipă a vieții Sale voința Tatălui. Se dezvăluie astfel, chipul lui Isus, Marele Preot și Jertfă deopotrivă, așa cum rostim în rugăciunea Sfintei Liturghii «*căci Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce te împărțești Hristoase Dumnezeul nostru...*» (anafora Sf. Ioan Gură de Aur).

Vom fi poate tentați să afirmăm cât de greu i-a fost lui Isus, ca om, să se conformeze planului providenței divine, prevestit cu secole mai înainte prin prorociile Vechiului Legământ. Dar, dacă ne gândim bine, același aspect este valabil și pentru viața noastră, a tuturor celor care prin Taina Sf. Botez «*ne-am îmbrăcat în Hristos*» (cf. Gal 3,27). Căci, pentru a putea dobândi mântuirea sufletelor noastre este nevoie să ne preocupăm în fiecare clipă a vieții să alegem și să înțelegem voința lui Dumnezeu, așa cum este deja înscrisă în Planul divin, merit să ne conducă pe drumul sigur

al bucuriei în fericirea veșnică. Aceasta trebuie să fie scopul pelerinajului nostru pământesc: o întoarcere, o convertire spre fericirea raiului redeschis prin Patima, Moartea și Învierea Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos, Marele Preot.

3. Împlinirea prorociilor prin Învierea Domnului. Marele Preot răscumpărător.

«Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie din morți a treia zi» (Lc 24,45-46).

În scrierile Vechiului Testament, atât în Psalmi cât și în scrierile profetice, observăm această contradicție aparentă între umilirea, suferința, slăbiciunile, chinurile și moartea Slujitorului celui drept, pe de o parte și măreția, gloria, puterea, tăria și strălucirea aceluiași Slujitor al Domnului, pe de altă parte. De fapt, nu se poate vorbi de pătimire și moarte, fără a privi mai departe spre scopul răscumpărător și spre bucuria învierii. Pedagogia divină, cu înțeleaptă și paternă grijă, pregătea sufletele pentru revelarea marelui mister al răscumpărării noastre din păcat.

Să recitim câteva dintre prorociile ce prevestesc zorile învierii. Psalmistul David redă bucuria celui ce a nădăjduit spre Domnul, L-a ales ca parte a

moștenirii sale, și L-a văzut mereu înaintea sa. De aceea, trupul său se va sălășlui întru speranță iar sufletul său nu va fi lăsat în iad, căci cel cuvios nu va vedea stricăciunea (cf. Ps 15,1.5.8.9-10). Astfel, el poate cânta cu bucurie: «*Cunoscută mi-ai făcut căile vieții; umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta și la dreapta Ta de frumuseți veșnice mă vei sătura*» (cf. Ps 15,11).

Prorocul Isaia privește în viziune lumina strălucitoare, care răsare poporului ce stătea în întuneric și în umbra morții (cf. Is 9,1; Mt 4,16) și exclamă cu bucurie: «*Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta Sioane, înveșmântează-te în haine de sărbătoare Ierusalime, cetate sfântă!*» (cf. Is 52,12). Atunci Cetatea Sfântă va fi îmbrăcată în strălucire: «*Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta și mărirea Domnului peste tine a răsărit!*» (cf. Is 60,1). Domnul merge înaintea poporului Său, iar Sluga Sa se va înălța pe culmile slavei (cf. Is 52,12-13). El vestește până la marginile pământului: «*Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!*» (cf. Is 62,11), iar cei din poporul sfânt se vor numi de acum «*răscumpărați ai Domnului*» (cf. Is 62,12).

Sunt imagini de bucurie, în care se alătură strălucirea Ierusalimului, lumina Domnului, venirea

Mântuitorului și bucuria poporului răscumpărat. Pare că este o altă lume care se deschide, o lume a fericirii viitoare.

În prevestirile făcute ucenicilor Săi, Isus, după ce enumeră momentele patimilor, adaugă de fiecare dată «*dar a treia zi va învia*» (cf. Mc 9,31).

După scena “Schimbării la față”, Isus atrage atenția ucenicilor Săi să nu spună nimănui ceea ce au văzut «*până când Fiul Omului va învia din morți*» (cf. Mt 17,9). Mai târziu explică ucenicilor scopul prevestirilor patimilor Sale, pentru ca atunci când cuvintele Sale aveau să devină realitate, ei să creadă: «*v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeți când se vor întâmpla*» (cf. Io 14,29).

La Cina cea de taină după ce mai întâi prevestește apostolilor că-L vor abandona, precizează: «*după învierea Mea voi merge mai înainte de voi în Galileea*» (cf. Mt 26,32). Deci, așa cum a mers deplin conștient spre Patima Sa, la fel a cunoscut mai înainte și a prevestit și Învierea Sa. Aceasta o confirmă și îngerii aflați la mormântul gol, care vestesc femeilor mironosițe Învierea Domnului și apoi le reamintesc profeția pe care Isus o făcuse: «*Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși, să fie răstignit iar a treia zi să învie*» (cf. Lc 24,7).

După Învierea Sa, Isus însoțește drumul celor doi ucenici spre Emaus, ascultându-i și dojenindu-i pentru necredința lor: «*O, nepricepuților și zăbavnici cu inima să credeți toate câte au spus prorocii!*» (cf. Lc 24,25). În continuare El le arată că trebuia să se întâmple acestea pentru că așa fusese scris, începând apoi să le explice «*de la Moise și de la toți prorocii, din toate Scripturile cele despre El*» (cf. Lc 24,27).

Arătându-se înviat apostolilor, le amintește cuvintele spuse fiind încă împreună cu ei «*trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi*» (cf. Lc 24,44). Cu alte cuvinte, le arată că exista un plan al Providenței divine revelat în parte prorocilor, pe care El îl prevestise în timpul vieții Sale publice. Apostolii însă nu au înțeles cuvintele Sale, și chiar s-au temut atunci să-l întrebe mai mult (Lc 9,45). Înainte de Înălțarea Sa la ceruri, Mântuitorul înviat le conferă un har special pentru a înțelege Cuvântul divin, «*le deschide mintea pentru a pricepe Scripturile*» (cf. Lc 24,45) și repetă apoi pecetluind afirmația făcută «*așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie din morți a treia zi*» (cf. Lc 24,46).

După înălțarea la ceruri, rememorând cuvintele lui Isus și recitind cuvintele Scripturilor la lumina

Învierii Sale, ucenicii au înțeles că El cunoștea atât planul divin, cât și rolul Patimii Sale răscumpărătoare și al Învierii Sale triumfătoare.

Ca urmare, apostolii își vor începe misiunea lor de vestitori ai Cuvântului arătând că Misterul morții și Învierii Mântuitorului Isus Hristos este, de fapt, o împlinire a prorociilor Vechiului Testament.

Astfel, Petru, corifeul apostolilor, plin de harul Spiritului Sfânt, va explica poporului că Patima, Moartea și Învierea lui Isus fac parte din Planul divin prevestit de proroci: *«pe Începătorul vieții L-ați omorât, pe care însă Dumnezeu L-a înviat din morți. (...)Dumnezeu a împlinit astfel cele ce vestise dinainte prin gura tuturor prorocilor...»* (cf. Fapte 3, 15-18). Iar Pavel, apostolul neamurilor va predica în sinagoga din Antiohia despre momentele patimii și morții lui Isus ca *«împlinire a toate cele scrise despre El»* (cf. Fapte 13,29), amintind apoi despre făgăduința făcută părinților și împlinită prin Învierea lui Isus (cf. Fapte 13,33; Ps 2,7).

Această bună-vestire a prorocilor, împlinită de Marele Preot răscumpărător, Isus Hristos, este continuată și astăzi de către cei care au primit, prin harul Sfintei Preoții misiunea de vestitori ai Cuvântului, administratori ai Sfințelor Taine și conducători ai Poporului lui Dumnezeu

spre mântuire. În acest an dedicat de către Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea Sfintei Preoții, gândul și rugăciunea noastră sunt îndreptate mai cu seamă spre misterul Preoției Domnului nostru Isus Hristos. El este cu adevărat Marele Preot, *«Arhiereu după rânduiala lui Melchisedec»* (cf. Evr 5,10), care a împăcat omul cu Dumnezeu prin jertfa trupului Său, nu prin sacrificii de animale sau de alimente (cf. Evr 9,12-15). Preoția lui Isus rămâne un mare mister al iubirii și jertfei depline exprimată în patima și crucea Sa, care luminează și calea celor chemați la ministerul preoțesc, dar și vocația preoției comune a fiecărui creștin botezat.

lubiți credincioși,

Întăriți în credința în Sfintele Scripturi ca și Cuvânt al lui Dumnezeu adresat nouă, oamenilor, vom putea continua cu mai multă încredere pelerinajul nostru pământesc, încercând să privim spre bucuria și fericirea Învierii la care cu toții suntem chemați, căci: *«Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce m-a trimis are viața veșnică»* (cf. Io 5,24). În această viață, însă, va trebui mai întâi să gustăm și noi din paharul suferinței și al ispitirilor aici pe pământ, căci Isus Hristos, Marele Preot răscumpărător, ni se adresează și astăzi: *“Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul*

cu care Eu mă botez vă veți boteza.” (Mc 10,39).

Ce înseamnă, deci, pentru noi Învierea lui Hristos, Marele Preot răscumpărător, astăzi? Înseamnă învierea credinței noastre! Înseamnă a ne reaminti și noi cuvintele Scripturilor și a le reciti, trăindu-le nu doar ca literă moartă ci ca Spirit ce dă viață. Dumnezeu este prezent în cuvântul Său citit, proclamat, primit cu credință și trăit, căci credința noastră este și garanția vieții veșnice, după cuvântul Mântuitorului: *«Eu sunt Învierea și Viața; cel care crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac»* (cf. Io 11,25-26).

Acesta este și sensul profund al celebrului motto: *«Credința noastră este viața noastră!»*, rostit de către Eminentul Cardinal de binecuvântată memorie, Iuliu Hossu, întâiul purpurat al neamului românesc, mărturisitor al credinței în închisorile comuniste, de la a cărui naștere aniversăm 125 de ani.

Amintindu-ne de înaintașii noștri și primind cu luare aminte exemplul credinței lor (cf Ev 13,7), să celebrăm cu bucurie sfântă, Luminata Sărbătoare a Învierii Domnului, să-l cerem harul ca, citind și meditând sfintele Scripturi, participând la sfintele Sacramente și cunoscând Magisteriul Bisericii, să-L putem

cunoaște mai profund pe El și puterea Învierii Sale. Astfel, ca făcându-ne asemenea cu El întru moartea Lui, să ajungem și noi să ne bucurăm, la Învierea cea din morți, de Viața bucuriei veșnice de-a dreapta Tronului glorios al Tatălui, dimpreună cu Fiul, Isus Hristos, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, în puterea, harul și iubirea Spiritului Sfânt, Bunul și de Viață dătătorul. Amin.

Sărbători luminate de bucuria Celui ce porțile morții a sfărâmat, și la Viața ne-a chemat, după cum de veacuri prorocii au pre-anunțat, tuturor iubiților credincioși:

HRISTOS A ÎNVIAT!

† FLORENTIN

Episcop de Cluj-Gherla

Data în Cluj-Napoca, din reședința episcopală, la mărita Sărbătoare Împărătească a Învierii din morți a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, Anul Domnului 2010, la 309 ani de la Sfânta Unire cu Biserica Romei, în al VI-lea an de pontificat al Sf. Părinte Papa Benedict al XVI-lea, în al XIV-lea an al episcopatului nostru, al VIII-lea în tronul acestei eparhii și al 157-lea de la întemeierea binecuvântatei Eparhii de Cluj-Gherla.

Încheierea anului preoției

Luna iunie este închinată Inimii Preasfinte a Mântuitorului nostru. Este luna în care începe vara, cu căldurile, copiii sfârșesc anul școlar și încep vacanțele, pentru alții pregătirea pentru alte examene și mai „calde” etc.

Pentru preoți acest an preoțesc a fost plin de haruri și de daruri după intuiția profetică a Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea la comemorarea celor 150 de ani de la moartea Sfântului Ioan Maria Vianney, parohul din Ars (Franța), ca să contribuie promovarea grijii pentru suflet, pentru viața interioară, mai mult, reînnoind toți preoții chemarea lor, vocația lor, de a propovădui și învăța, de a sfinți și conduce sufletele spre cer, mărturisind Evanghelia în zilele noastre.

În numerele trecute ale publicației noastre, am văzut câteva aspecte ale vieții preotului nostru ca și un model de preot dar și un model pentru creștin.

Erau timpuri dificile și grele, din punct de vedere social, cultural, politic și în timpul Sfântului Ioan Maria Vianney, ca și în zilele noastre pentru a putea trăi și practica credința ca și creștini buni și preot bun.

Reamintim câteva din darurile divine pe care le avea Sfântul Ioan și le arăta prin comportamentul lui celorlalți:

- sfințenia pentru el și creștini astfel încât să se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu

- credința lui profundă în Hristos, din Sfânta Împărtășanie

- rugăciunea lui continuă; afirma: „când te rogi mai mult, simți nevoia și mai mult să te rogi”, nu avea timpul cronometrat, pentru că mângâierea, forța, bucuria și mireasma rugăciunii sunt inestimabile

- iubirea din suflet, cum spunea: „Preotul este iubirea inimii lui Isus”. Această virtute creștină merge până la a iubi și pe vrăjmași

- milostenia, generozitatea în a acorda ajutor celor aflați în nevoi dăruindu-se pe sine fără nici o rezervă

- trăirea în simplitate, trăind sfaturile Evangheliei

- Mărturisirea...

Acestea sunt doar câteva aspecte din viața Sfântului care trăia mereu cu speranța căci prin rugăciune și milostenie ar „pregusta cu toții Paradisului”.

În perioada 9-11 iunie, Roma era parcă în sărbătoare, plină de preoți și de persoane din toată lumea, eu

personal pot mărturisi că numai cu ocazia înmormântării Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea am mai văzut o așa de profundă dimensiune spirituală. În aceste zile din partea Bisericii Greco-Catolice din România a fost prezent Preasfinția Sa Florentin Crihălmeanu împreună cu o delegație de preoți.

Joi seara, de la orele 21 la 23, la Vecernie au participat circa 15.000 de preoți, seminariști, în Piața San Pietro, indiferent de națiune, limbă și rit, toți într-un singur Cor și o singură inimă, ca și acum 2000 de ani, când Apostolii se găseau în Foișor (Cenacul) împreună cu Domnul nostru Isus Hristos ... prin aceasta se poate vedea unicitatea, catolicitatea Bisericii în comuniune cu urmașul Sfântului Petru.

Diferite coruri din Italia au încălzit inimile cântând „Ave Maria”, imnul „Tu es Petrus” – „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea”. Cântările erau înălțătoare încât cu acordurile lor te făceau să te simți ca și în al treilea cer; când l-am văzut intrând pe Sfântul Părinte iar lumea a început să scandeze cântând: „Benedetto” (Benedict), apoi „Viva il Papa”, mulți dintre ei având în mâini eșarfe și steaguri ale națiunilor de unde proveneau, totul a devenit mai emoționant.

A urmat o rugăciune în limba latină rostită de Sfântul Părinte, apoi un fragment din Sfânta Evanghelie cu

rugăciunea sacerdotală a Domnului nostru Isus Hristos. Au urmat apoi cinci întrebări din partea a cinci preoți din cinci continente diferite și anume: o întrebare legată de preoție, despre problema aparentei fracturi dintre teologie și spiritualitate (din partea Africii); despre celibat (din partea Rusiei), despre pericolul clericalismului, despre scăderea numărului de vocații la preoție (din partea Japoniei) și călugărie (din partea Australiei).

După acest moment a urmat o rugăciune care a premers expunerea Preasfântului Sacrament cu un moment de adorație în liniște. Suveranul Pontif, Benedict al XVI-lea a rostit rugăciunea dedicată Anului Preoției, apoi a binecuvântat pe toți cei prezenți cu Preasfântul Sacrament, iar la final corul a cântat „Salve Regina” un cânt dedicat Sfintei Fecioare Maria.

Vineri, la ora 11 a fost celebrată Sfânta Liturghie, la o temperatură destul de ridicată de aproape 30 de grade, Piața Sfântul Petru era înfrumusețată de miile de preoți de diferite rituri îmbrăcați în veșminte de diferite culori, reuniți sub marea cupolă a cerului, la umbra statuii Sfântului Petru și a bazilicii care este mama tuturor bisericilor.

Această comuniune de credință, iubire și speranță care depășește orice diferență de rasă, culoare, națiune,

tradiție, reprezintă bogăția și frumusețea Bisericii creștine Universale (Catolice).

În anul 1859, în data de 4 august la ora 2 dimineața Sfântul Ioan Vianney, parohul de Ars (Franța) se întoarce în casa Tatălui Ceresc. Pe 31 mai 1925 papa Pius al XI-lea îl ridică la cinstea altarelor proclamându-l sfânt. Iar în anul 1929 este proclamat „Patronul tuturor parohilor din Roma și din lumea întregă”. În 1959 papa Ioan al XXIII-lea scrie Enciclica *Sacerdotii nostri primordia* la o sută de ani de la

moartea Sfântului Ioan Maria Vianney. Iar Ioan Paul al II-lea în anul 1996, în Scrisoarea din Joia Mare, adresată preoților, amintește figura relevantă a parohului de Ars, dedicând un pelerinaj pe 6 octombrie în acele locuri în care Sfântul a viețuit. Și nu în ultimul rând Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea proclamând anul dedicat preoției, îl indică ca și model de urmat pe Sfântul Ioan Vianney de la a cărui moarte se comemorează 150 de ani.

Pr. SERAFIM VESCAN IULIAN

„Îndrăzniți, Eu sunt! Nu vă temeți!”

Duminica a IX-a după Rusalii (Mt 14,22-34)

«Tresalte marea cu toate cele dinăuntrul ei, că vine Domnul să judece pământul» (Ps 95,12).

Duminica trecută, am fost cu toții invitați să participăm, în chip tainic, la înmulțirea pâinilor și a peștilor în pustie. Prin acest semn ne-a fost dat să pregustăm arătarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta este însoțită de bunăstare și belșug din care se satură toți cei care o caută cu toată inima.

Dar pe lângă bunăstare și belșug, Împărăția cerurilor aduce cu sine și stăpânirea întregii creații, care din pricina păcatului se arată, adesea,

potrivnică omului. În evanghelia de azi citim cum în Isus Hristos creația nu se mai răzvrătește față de om, ci îl ascultă punându-se în serviciul acestuia. De fapt Isus, om fiind, asemenea nouă, în afară de păcat, merge pe apă fără să se scufunde. Inițial, chiar și Petru a făcut câțiva pași și nu s-a afundat cât timp ochii săi erau ațintiți spre Mântuitorul. În acele câteva clipe de credință, Petru a pregustat mântuirea naturii umane în Hristos, care constă în repunerea sa în Eden, într-o stare de armonie între grădinar și grădina încredințată. Acest eveniment are loc imediat după înmulțirea pâinilor și a peștilor.

După ce a hrănit mulțimile în pustie, pentru a-i scăpa pe ucenici de pericolul slavei deșarte, care putea veni de la oamenii sătui, Isus «*Îndată i-a silit să intre în corabie – ne spune evanghelistul Matei – și să treacă înaintea lui, pe țărmul celălalt*» (Mt 14,22). În acest timp, Isus se retrage pe un munte spre a mulțumi Tatălui.

Apostolii, în schimb, încearcă să traverseze marea Galileei, care se arată agitată și primejdioasă. În plus de data aceasta, Isus nu era cu ei.

Încă din primele secole creștine, Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut această corabie a apostolilor, care în înaintarea sa pe marea învolburată spre portul liniștirii, îl așteaptă pe Isus, figura Bisericii. Atât Sfântul Hipolit cât și Sfântul Iustin Martirul văd marea ca fiind un simbol al lumii, în adâncurile căreia se ascunde lexiatonul, iar vântul care agită această mare și care face barca Bisericii să înainteze cu anevoie, este spiritul lumesc.

Aceiași Sfinți Părinți identifică valurile și furtuna cu ispitele și încercările care se abat asupra Bisericii

în trecerea sa prin lume, până la a doua venire a Mântuitorului.

Așa cum în mijlocul unei mări furtunoase o corabie este salvatoare, tot la fel într-o lume animată și tulburată de spiritul cel rău, Biserica este locul în care oamenii își găsesc

refugiul mântuitor. De asemenea, prin faptul că Isus îi așează pe apostoli într-o corabie pentru a traversa marea, înțelegem că Biserica este vehiculul cu ajutorul căruia putem trece nevățămați marea acestei vieți.

Continuând mai departe aceiași lectură spirituală a textului evanghelic, împrumutată de la Sfinții Părinți, ne oprim asupra apostolilor care sunt plini de frică din cauza mării agitate. Frica de care sunt cuprinși, ne face să credem că ei au uitat de toate minunile pe care El le-a făcut dinaintea ochilor lor, semn că

credința nu este stăpânită prin vederea de minuni. În plus, ei au uitat că Mântuitorul însuși i-a silit să se urce în acea corabie. Sunt atât de speriați, încât atunci când îl văd pe Isus venind, țipă de frică, părându-li-se că văd o nălucă.

Dar Isus vine să alunge această teamă spunându-le: «*Îndrăzniți, Eu sunt! Nu vă temeți!*» (v. 27).

Fiecare dintre noi ne putem recunoaște în acest tablou evanghelic... Și noi adesea, deși suntem membrii deplin ai Bisericii lui Hristos, suntem cuprinși de frică din cauza încercărilor vieții; suntem descurajați dinaintea agresiunii ispitelor pe drumul nostru spiritual. Și ne simțim abandonați când vedem că în jurul nostru răul prosperă și devine tot mai violent. Tulbure și neastâmpărată vedem lumea din jurul nostru, așa precum apostolii vedeau marea din jurul lor.

Dar evanghelia de azi ne spune că:

... Așa cum Isus a venit la apostoli ca să-i încurajeze, așa vine și la noi. El este cu noi, chiar și atunci când din necredință și din frică ni se pare că este o nălucă. Cu alte cuvinte, Hristos vine să ne izbăvească chiar și în acele locuri sau din situații din care noi avem impresia că nimeni nu ne poate scăpa. Așa cum a suspendat legile naturii și a călcat pe apă ca pe uscat, ca să-i salveze pe apostoli, tot astfel vine și la noi, cei puțin-credincioși.

Noi uităm adesea cine este Dumnezeu nostru și de aceea îl confundăm cu o nălucă. El este Dumnezeu cel viu care a coborât până la iad, în ciuda păcatului nostru. Ps. 138 ne aduce și el aminte că nu există nici un loc în care «Dumnezeu să nu fie: *De mă voi sui la cer, tu acolo ești; De mă voi coborî la iad; iată ești de față. Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos?!*» se întrebă retoric Sfântul Pavel.

De acea frica și descurajarea noastră dinaintea dificultăților este lipsită de fundament dacă înțelegem că Dumnezeu este cu noi în orice situație ne-am găsi și că nimic nu-L poate opri în marea Sa iubire de oameni.

Isus nu vine, însă, numai să consoleze, să mângâie și să întărească ci ne invită la îndrăzneala celui biruitor: *Îndrăzniți căci Eu am biruit lumea!*. Cu alte cuvinte așa precum l-a chemat pe Petru să iasă din barcă și să calce pe apă, ținând privirea ațintită la Hristos tot astfel ne cheamă și pe noi, suntem chemați să propovăduim prin cuvânt și faptă, Evanghelia mântuirii. Hristos ne cheamă să părăsim frica și pereți strămți ai genei spre a-L mărturisii lumii.

Fiecare după putere și dar este invitat să trăiască în mod autentic credința în Isus Hristos, așa cum este ea oglindită în tradiția Bisericii noastre.

În fața acestei misiuni, de multe ori suntem precum Petru: plini de curaj,

dar apoi privind la nemărginirea și complexitatea sistemelor ideale de către cel rău, ne descurajăm și ne simțim neputincioși și înghițiți precum de apele unei mări. Dar cu puțină credință ce ne mai rămâne în acele momente trebuie să strigăm și noi ca și Petru: *Doamne, scapă-mă!*. Iar Domnul

care mântuie pe toți cei ce imploră mântuirea ne va apuca de mână și ne va pune în corabia Sa, unde vom mărturisi cu toți ceilalți: *Tu ești, cu Hristos cu adevărat, Hristos, Fiul lui Dumnezeu!*. Amin.

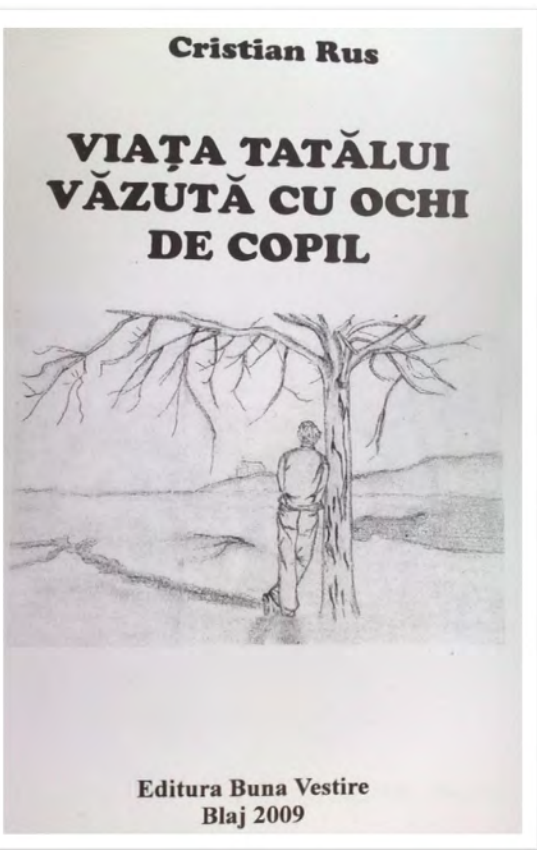
Pr. Florin FODORUȚ

Viața Tatălui văzută cu ochi de copil: reflecții pe marginea unei cărți

Cred că fiecare experiență de viață a celor de lângă noi (cu atât mai mult dacă ne sunt prieteni și cunoscuți) nu doar ne *informează* asupra stării de fapt a unor lucruri, cât mai ales ne *hrănesc* din trăirea lor, din zbuluciumul căutării lor, din bucuria întâlnirii și a împărtășirii.

Avem în față scrisoarea unui Fiu către Tatăl său, aducerea de mulțumită pentru darul vieții și al credinței, rememorarea apropiatului trecut, nădejdea în cele viitoare, bucuria de a dăruia din trăirea lor și ochilor celor care vor lectura aceste pagini.

Cartea lui Cristian Rus, dincolo de aducerea de mulțumită Bunului Dumnezeu și Tatălui său pentru harul de a fi, constituie o chemare adresată poate fiecăruia dintre noi, spre a nu uita asprimea drumului parcurs în vremuri de opreliște, întru speranța învierii a redescoperirii

minunii de a-L putea mărturisi pe Dumnezeu în familie, biserica

domestică, lăcaș de închinăciune și de preamărire: cu adevărat, mărgăritare sunt acestea, presărate de Domnul de-a lungul ființării noastre pe pământ. Din taina cămării celei mereu ferecate, la plictisul după-amiezilor de duminică, la uimirea de a descoperi veșmântul Moșului Crăciun, la icoana câmpenească a vieții simple și sănătoase trăită sub opaițul lui Dumnezeu și sub oblăduirea celor de El chemați la a fi împreună creatori ai suflului de viață pe pământ.

Răscolind în sipetul amintirilor, autorul retrăiește nostalgic întregul șirag de momente intense și ziditoare, se închină la icoana părinților, trup și sânge din al lor, însuflețit de Spiritul cel de Viață dătător, amintind-o pe Cea care, încă avându-l în pânțece, nu pregeta să îl încredințeze pe prunc Proniei divine, însemnându-l cu semnul creștinilor.

Articulate în 10 titluri, cartea lui Cristian Rus, pe lângă aspectul personal-memorialistic, contribuie în a reaminti cititorului frumusețea trăirii în Dumnezeu, împreună viețuirea discretă a unei familii preotești dintr-un sat ardelean, cuminecarea pruncilor din truda zilelor, nădejdea în lumina cea lină a liberării.

Asimilând bogăția darurilor sădite în suflet din comuniunea cu cei dragi, autorul împărtășește amintirea sa cititorilor, voind ca osteneala lui să fie de folos și celui care cu inimă deschisă și cu gând curat, caută să își primenească sufletul prin lecturarea acestor pagini, și se constituie astfel a fi pildă și îndemn pentru oricăre familie.

pr. Cristian CRIȘAN

Pelerinajul Parohiei de la Euclide la Padova **(14 martie 2010)**

Pentru un creștin pelerinajul este un eveniment care face parte din viața sa de credință, mărturisind prin acesta că lucrarea lui Dumnezeu se face simțită atât prin intermediul slujitorilor săi, cât și în locurile pe unde aceștia au trecut. O dată cu pelerinajul exterior, pornim pe un drum și mai anevoios, acela spre noi înșine, spre sanctuarul sufletului

nostru, pentru a ne cunoaște tot mai profund în lumina lui Dumnezeu.

A devenit deja o tradiție pentru credincioșii parohiei de la Euclide să meargă o dată pe an în pelerinaj la Padova, la mormântul Sfântului Anton, cel care este recunoscut de întreaga Biserică drept un mare făcător de minuni. Deși un sfânt aparținător

tradiției occidentale, Sfântul Anton prin simplitatea și disponibilitatea sa știe să îndrepte pe toți oamenii de bunăvoință, către dragostea Domnului Isus Cristos. Îmi răsună în minte o veche cântare adresată sfântului: «Știm că rugăciunea lui e plăcută Domnului/Mari și mici, femei, bărbați sunt de dânsul ajutați».

În seara zilei de 13 martie 2010 am plecat cu autocarul spre Padova. Entuziasmul momentului se îmbina cu disponibilitatea noastră de a fi mai aproape de Domnul, în rugăciune, în ascultarea cuvântului, dar și în silențiu. Părintele Serafim a fost însoțit de Părintele Anton Cioba, Părintele Diacon Gabriel Marinceș, și de studenții de la Colegiul Pontifical *Pio Romeno*, Marcel, Marian, Ștefan și subsemnatul. Nu după multă vreme de la plecarea noastră, s-a celebrat Vecernia duminicii a IV-a din Postul Mare, când se cinstea în mod deosebit Sfântul Ioan Scărarul. În acest sens, Părintele Diacon Gabriel a

făcut o paralelă atât de profundă între acest sfânt pomenit de Biserica Bizantină și Sfântul Anton de Padova,

la ale cărui moaște ne îndreptăm spre a ne închina.

Au urmat momente de cunoaștere mai îndeaproape a vieții Sfântului Anton și a minunilor sale cele mai vestite, de exemplu aceea petrecută la Rimini, când locuitorii orașului nu au dorit să asculte învățătura sa, iar el a plecat pe malul mării și a chemat peștii să asculte ei în locul celor necredincioși Cuvântul lui Dumnezeu. O altă minune ar fi aceea în care Sfântul a rușinat necredința unui eretic prin aceea că măgarul său s-a închinat înaintea Sfântului Sacrament purtat în procesiune. Dacă acestea pot fi puncte de plecare în a contura pentru o clipă viața pământească a Sfântului Anton, oare câte minuni petrecute în viața

noastră nu s-au întâmplat prin mijlocirea lui? O știm doar noi și Domnul.

Ajunși dis de dimineață la Padova ne-am îndreptat spre unde într-o capelă de-a mănăstirii am participat la liturghia celebrată de Părintele Serafim: o liturghie de mulțumire pentru că Domnul ne-a învrednicit să mergem în acest pelerinaj. După terminarea serviciului religios, s-a ținut o agapă frățască în curtea mănăstirii, moment în care am avut posibilitatea să ne cunoaștem mai bine unii cu alții.

Cinstea ce i-am adus-o Sfântului Anton a fost tocmai momentul de închinare la mormântul său, îmbinat cu intențiile noastre de rugăciune cele mai profunde. Curajul de a cere cu credință l-am găsit și în mulțimea plăcuțelor de mulțumire ce se găseau lângă mormântul său, așa-numitele *ex-voto*, realități vizibile a unei lucrări

tainice a lui Dumnezeu, mijlocită de Sfântul Anton în viața atâtor oameni. Un moment demn de luat în seamă a fost acela în care am avut ocazia să vizionăm o proiecție legată de viața Sfântului Anton, de locurile prin care a trecut, de minunile săvârșite, ba chiar să putem avea o

reconstituire a fizionomiei sale pe baza osemintelor din bazilică.

Punctul culminant al pelerinajului nostru a fost Sfânta Liturghie de la 12, în *Basilica del Santo*, alături de celelalte comunități românești din Nordul Italiei. Slujba a fost celebrată în limba română, la altarul principal al bazilicii, de către Preasfințitul Florentin Crihălmeanu, Episcop de Cluj-Gherla. Tema centrală a duminicii în care ne găseam era *invitația la credință*, așa cum reiese din lecturarea pericopei evanghelice de la Marcu (9, 17-23) a vindecării lunaticului. Preasfințitul Florentin în predica sa a precizat că este vorba mai degrabă de «vindecarea în credință a tatălui, pentru că fără credința tatălui nu este posibilă vindecarea fiului său lunatic».

Cuvântul său de învățătură nu a putut exclude pe cei doi sfinți ai zilei: pe deoparte Sfântul Ioan Scărarul, cinstit în mod deosebit în duminica a IV-a din Postul Mare și Sfântul Anton de Padova, patronul bazilicii în care ne aflăm: amândoi oameni de rugăciune și oameni de credință.

După terminarea Sfintei Liturghii, ne-am îndreptat spre autocarul care ne ducea la Roma. Nu mai puteam fi

aceiași care plecaserăm cu o zi înainte la Padova: în ciuda dificultăților noastre, «având împrejurul nostru atâta nor de mărturii» (*Evr 12, 1a*) pe care sfinții ni le-au dat, să strigăm cu tatăl din Evanghelia de azi, ce-și adusese fiul bolnav la Isus: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele» (*Mc 9, 24b*).

Andrei ROMAN

Programul Bisericii

Duminică:

- ✓ 8:40 – 9:50 – Utrenie sau Acatist
- ✓ 10:00 – 11:30 – Sfânta Liturghie
- ✓ 11:40 – 13:00 – Părăstase și alte rugăciuni
- ✓ Spovedanii – în timpul Utreniei și după Sfânta Liturghie
- ✓ Sfântul Maslu – în prima duminică din fiecare lună, la orele 12

Alte activități: - Conferințe pe teme de actualitate spre folosul credincioșilor

- ✓ Pelerinaje organizate în diferite locuri din Italia
- ✓ 12:00 – Cateheză cu tinerii și pregătire pentru Sfânta Împărtășanie solemnă
- ✓ 12:00 – Cateheză pentru Botez sau pentru Cununie

În timpul săptămânii Părintele Serafin Vescan poate fi găsit în Biserica mare, în următorul program:

- ✓ 8:00 – 8:30 – Spovedanii
- ✓ 8:30 – 9:10 – Sfânta Liturghie (zilnic)
- ✓ Joi, 16:00 – 17:00 – slujba Paraclisului
- ✓ Vineri, 16:00 – 17:00 – Calea Crucii
- ✓ Duminică seara, 18:20 – 20:50 – Spovedanii

Pelerinaj la insula Capri

În de 8-9 mai am avut ocazia să particip la un pelerinaj cu destinația Capri (provincia Napoli) alături de comunitatea credincioșilor români din Roma condusă și păstorită de către părintele Serafim.

Ca și o primă impresie personală pe care aș putea să o mărturisesc, pe lângă buna dispoziție și sentimentul frumos al acestui eveniment, a fost faptul de a cunoaște o comunitate eclezială din diasporă cât și experiența de a trăi acest pelerinaj ca pe un timp binecuvântat de Dumnezeu și bineînțeles nu fără nici un rost. Itinerariul nostru a început prin celebrarea Sf. Liturghii în Biserica Sf. Muceniță Anastasia Romana după care am continuat drumul către destinație.

Pe durata programului am avut timp de rugăciune, reculegere cât și momente de destindere prin intonarea de cântece, poezii, impresii și gânduri împărtășite de fiecare în parte. Capri, este una dintre insulele frumoase, de atracție din Marea Tireniană, vestită atât pentru peisajele sale unice cât și pentru istoria locului, aici aflându-se mai multe monumente care datează din antichitate, printre care se numără și vilele Împăratului Tiberius. Printre

cele mai importante evenimente care au loc aici se numără și celebrarea Sf. Constantin (14 mai) cât și a Sf. Anton (13 iunie), precum și Sărbătoarea strugurilor (august-septembrie).

Am avut și privilegiul de a ne bucura de peisajul minunat și astfel l-am contemplat pe Creator în lucrarea mâinilor Sale, nefiind vorba deci doar de o simplă excursie ci de un pelerinaj în care am încercat să ne apropiem de Domnul prin creația Sa.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest eveniment și de asemenea într-un mod particular părintelui Serafim pentru osteneala și dragostea de care a dat dovadă, în același timp dorindu-i multă sănătate și putere în organizarea a cât mai multor evenimente de acest fel.

Lucian-Dumitru MARUSCIAC

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

25.06.2010: Imaginea statistica a migrației românești în Italia prezentată la Iași

În Sala Albastră a Centrului de Plasament "Sf. Iosif" din cadrul Centrului Diecezan Caritas Iași, a avut loc lansarea raportului de cercetare "Românii din Italia între respingere și acceptare", aflăm de pe Ercis.ro. Special pentru a împărtăși cu publicul român rezultatele acestei experiențe, au fost prezenți la Iași Antonio Ricci, redactor

Dossier Statistico Immigrazione Caritas/Migrantes, și Miruna Căjvăneanu, jurnalist la Gazeta Românească din Italia, care a comunicat opinia românilor din Italia, atât din perspectiva imigrantului, cât și a jurnalistului profesionist.

La eveniment au participat ca invitați speciali: PS Petru Gherghel, Episcop al Diecezei de Iași; pr. Egidiu Condac, președinte Caritas România și director general Centrul Diecezan Caritas Iași; pr. Marius Adam, director executiv al Centrului Diecezan Caritas Iași; Andrei Buiceag, director executiv A.J.P.S.; Adriana Sîrghi, reprezentant A.J.O.F.M. Iași; Adrian Lupu, Facultatea de Filosofie de la Universitatea "Al. I. Cuza" Iași. Raportul oferă o imagine statistică asupra migrației românești în Italia în contextul unei Europe extinse și situația integrării profesionale și sociale a românilor în Italia. Raportul abordează, de asemenea, un subiect dezbătut cu predilecție de presă: "Românii în Italia și criminalitatea". Sunt prezentate o serie de aspecte cum ar fi: contextul emigrării românilor, date statistice referitoare la emigrarea românilor, drumul integrării emigranților români, avantajele aduse deopotrivă economiei Italiei și României de către munca salariată sau antreprenorială a emigranților români.

Așa cum se arată în raportul de cercetare, România, la fel ca și alte țări din est, a intrat în panorama migratorie europeană după disoluția Uniunii Sovietice și a blocului comunist. În pofida unui val foarte puternic de emigrări în perioada 1990-1992, nu a avut loc în anii următori temutul transfer în masă nici din România, nici din alte țări foste comuniste. Majoritatea românilor care aleg

soluția emigrării sunt tineri cu un înalt nivel de educație și, de acum, doar o mică parte provin din minorități etnice. Mai mult de jumătate din ei au vârste cuprinse între 22 și 44 de ani, dintre care trei sferturi sunt absolvenți de liceu (un sfert sunt și absolvenți de facultate). Pentru ei Italia și Spania reprezintă destinația principală, în timp ce oportunități de muncă temporară oferă și Germania, urmate în ordine de Ungaria, Grecia și Turcia.

Ținând cont de caracteristicile sale, se poate afirma că emigrația românească a îmbrăcat și caracteristici ale "exodului creierelor", deci ale unei emigrații selecționate care cuprinde în principal lucrători înalt calificați în defavoarea celor mai puțin specializați. Conform Institutului Național de Statistică, procentajul licențiaților emigrați a crescut de la 6% în 1990 la 23% în 2002. Restul migranților, în schimb, pleacă fiind conștienți că în Occident este nevoie de anumite munci manuale și speră să se integreze în aceste sectoare, chiar și pentru a găsi o sursă ocupațională în măsură să garanteze venituri suficiente pentru a se întreține și pentru a-și ajuta familia rămasă în țară. Conform Eurostat, încă din 2008, 23% din populația românească s-a aflat în risc de sărăcie, adică având venituri sub pragul sărăciei. În ambele cazuri un avânt de a emigra a fost dat de posibilitatea de a cunoaște lumi noi, de a călători dincolo de granițe și de a construi propriul noroc, oportunitate interzisă înainte de către regimul comunist. (www.catholica.ro)

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

Invitație pentru a deveni mărturisitori ai credinței noastre

De multe ori ne numim „creștini” doar cu numele, declarându-ne iubirea față de Dumnezeu, dar netrăindu-o și nemărturisindu-o în viața de zi cu zi, în relațiile cu cei din jurul nostru. Să reflectăm asupra acestor cuvinte încercând să conștientizăm iubirea pe care Mântuitorul ne-a dăruit-o, și astfel, să devenim fiecare dintre noi adevărați mărturisitori ai credinței noastre în jurul nostru.

Predică de un minut. El iubește. El te-a făcut. Noi păcătuim. El a venit. El a murit. El trăiește. El a plătit. Suntem iertați. Este un dar. Un dar simplu. Vorbește-le și altora ca să poate alege între moarte și Isus. Fă-o pentru a arăta recunoștința ta, nu pentru a „obține puncte”. El se va întoarce pentru ai lui. Vorbește cu el și stai aproape de El. Fii amabil. Nu te certa. Râzi cu ceilalți. Plângi cu alții.

Ajută-l pe cel de lângă tine. Încearcă să nu-i superi pe ceilalți. Când superi pe cineva, cere-ți iertare din suflet. Când te rănește cineva, iartă-l pe cel care te-a insultat. Îmbunătățește în fiecare zi relațiile tale cu oamenii. Caută lucrurile bune, nu pe cele rele. Acest lucru te va ajuta până ce El va veni. Între timp...

Încearcă să semeni din ce în ce mai mult cu El. Speră.

Și în timp ce sperii... iubește.

(Adaptat după Humberto A. Agudelo C., *Vitamine zilnice pentru suflet*, vol. VI, pp. 70-71.)

Per i nostri amici italiani

L'articolo che ci viene offerto da Padre Serafim, ***La chiusura dell'anno sacerdotale ai rumeni***, ci aiuta a riflettere ancora una volta sul sacerdozio e sui suoi diversi aspetti salienti. Finisce un anno pieno di grazia, voluto dal Papa Benedetto XVI, sotto la protezione del Santo Curato di Ars. Un anno in cui i sacerdoti hanno approfondito la ricchezza e la responsabilità del loro ministero messo al servizio della cura delle anime e della diffusione del Regno di Dio nel mondo contemporaneo.

Padre Serafim ricorda la bellezza della presenza di tanti sacerdoti venuti da tutto il mondo per festeggiare insieme al Santo Padre la chiusura di quest'anno dedicato proprio ai lavoratori nella vigna del Signore. Nei giorni, 9-11 giugno, è stato presente anche Sua Eccellenza Florentin Crihălmeanu, vescovo dell'Eparchia di Cluj-Gerla della Chiesa Greco-Cattolica

romena insieme ad un gruppo di sacerdoti della stessa Chiesa.

Giovanni Maria Vianney, il curato d'Ars, di cui si celebrano i 150 della sua morte è il modello di sacerdote da seguire nei giorni di oggi proclamato dal Papa Benedetto XVI.

Coraggio, sono io, non abbiate paura è l'omelia che Padre Florin Fodoruț ha tenuto il 25 luglio nella nostra comunità. Come Gesù è venuto dagli apostoli per incoraggiarli così viene anche da noi. Lui è con noi, anche se per la nostra infedeltà e per la paura ci sembra di vedere "un fantasma". In altre parole, Cristo viene a liberarci anche in quelle situazioni in cui noi abbiamo l'impressione che nessuno ci può salvare. Come ha superato le leggi della natura camminando sulle acque come se fosse sulla terra ferma, per salvare i discepoli, così viene anche da noi, persone di poca fede.

Dimentichiamo spesso chi è il nostro Dio ed è per questo che lo scambiamo per un fantasma. Lui è il Dio vivo che è disceso fino agli inferi nonostante il nostro peccato. Il salmo 138 ci ricorda che non esiste un posto dove Dio non c'è: "Se salgo in cielo, là tu sei, se scendo negli inferi, eccoti!".

Ma Gesù non viene solo per consolarci, rafforzarci ma ci invita all'audacia di ciò che ha sconfitto. Gesù ci chiama ad abbandonare la paura e i muri stretti del nostro gene per poterLo testimoniare al mondo. Ognuno secondo le sue capacità è invitato di vivere autenticamente la fede in Gesù Cristo, come è manifestata nella tradizione della nostra Chiesa.

Davanti a questa missione spesso abbiamo lo stesso atteggiamento di Pietro: pieni di coraggio all'inizio, ma dopo guardando l'infinità e la complessità dei sistemi ideali ci scoraggiamo e ci sentiamo incapaci, inghiottiti dalle acque del mare. Ma con la poca fede che ci resta in quei momenti dobbiamo gridare con Pietro: "Signore, salvami!". E il Signore che salva tutti quelli che chiedono la salvezza, ci afferrerà per mano e ci ripeterà sulla Sua barca, dove professeremo con gli altri: "Tu sei veramente il Figlio di Dio!".

La vita del Padre vista con occhio di bambino un libro scritto da Cristian

Rus e presentato nella nostra rivista di don Cristian Crișan. Il libro è stato presentato nella comunità greco-cattolica di Euclide con l'aiuto ed il sostegno di Padre Serafim che l'autore ringrazia per la sua disponibilità.

Ogni esperienza di vita dei nostri prossimi (specialmente se sono nostri amici o conoscenti) non ci informano solo, ma ci nutrono con il loro vissuto, della loro ricerca, della gioia dell'incontro e della comunione. Abbiamo davanti la lettera di un Figlio indirizzata a suo Padre, ringraziamento per il dono della vita e della fede, ricordo del passato, speranza nel futuro, gioia di donare del proprio vissuto ed agli occhi di quelli che leggeranno le pagine di questo libro.

Il libro di Cristian Rus, oltre ad essere un rendere grazie al Buon Dio ed al proprio padre per la grazia di esserci, è una chiamata indirizzata a ognuno di noi, per non dimenticare la fatica del cammino percorso in tempi difficili, nella speranza della risurrezione e della riscoperta della meraviglia di poter testimoniare Dio nella famiglia, chiesa domestica, luogo di inchino e di glorificazione: in verità, queste sono delle pietre preziose sparse dal Signore durante la nostra esistenza terrena.

Articolato in 10 titoli, il libro di Cristian Rus, oltre all'aspetto personale memorialistico, aiuta il lettore a

riscovere la bellezza del vivere in Dio, il vivere insieme nella semplicità di una famiglia di un prete di un villaggio della Transilvania, il comunicarsi dei bambini della fatica di ogni giorno, la speranza nella luce gioiosa della liberazione (il libro ricorda i tempi duri del regime comunista ateo che per 50 anni ha messo fuori legge la Chiesa Greco-Cattolica romena, il padre dell'autore è stato ordinato prete di nascosto in quei tempi mantenendo il segreto della sua ordinazione fino alla caduta del regime totalitario).

Assimilando la ricchezza dei doni impiantati nell'anima dalla comunione con i suoi cari, l'autore comunica il suo ricordo al lettore, sperando che la sua fatica sia utile a colui che con cuore aperto e puro cerca di nutrirsi l'anima tramite la lettura del libro.

Pellegrinaggio della comunità di Euclide a Padova (14 marzo 2010) è il resoconto del pellegrinaggio fatto dalla nostra comunità per venerare Sant'Antonio di Padova, il quale con la sua sensibilità ed umiltà ha unito l'Occidente e l'Oriente cristiano, tutti trovano in Lui l'aiuto cercato. Per un cristiano il pellegrinaggio fa parte della sua vita di fede, testimoniando che l'opera di Dio si fa sentire tramite i suoi servi ed anche nei luoghi dove essi hanno vissuto. Insieme al pellegrinaggio esteriore camminiamo

anche sulla via che ci porta verso noi stessi, verso il santuario interiore della nostra anima, cercando di conoscerci meglio nella luce divina. Un viaggio di fede durante il quale si è cercato di avvicinarci a Dio tramite l'esempio di fede di Sant'Antonio. Questo pellegrinaggio annuale, già diventato una tradizione per la nostra comunità, hanno partecipato insieme a Padre Serafim, responsabile della nostra comunità, anche Padre Anton Cioba, Padre diacono Gabriel Marincaș, Ștefan Muntean, Marian Susa, Marcel Achim e non per ultimo Andrei Roman tutti del Collegio Pontificio Pio Romeno di Roma. Durante il viaggio da Roma si è cercato di tener sveglia l'anima alla voce dello Spirito tramite la preghiera, il canto, e la lettura dei miracoli che Dio ha operato per mezzo di Sant'Antonio, suo servo. Arrivati la mattina si è celebrata la Divina Liturgia rendendo grazie a Dio per le sue meraviglie. L'agape fraterna ha continuato il momento di condivisione e di amore fraterno che il Signore ci ha chiesto di vivere nelle nostre comunità.

Alle 12 si è celebrata, nella Basilica del Santo, la Divina liturgia che ha radunato i fedeli greco-cattolici di tutta l'Italia, raccolti intorno alla figura di Sua Eccellenza Florentin Crihălmeanu vescovo dell'Eparchia di Cluj-Gherla, Romania. Nella sua omelia, Sua Eccellenza partendo dal vangelo della

domenica che riportava la guarigione del figlio epilettico indemoniato, ha parlato dell'importanza capitale del dono della fede che il padre ha dovuto avere per la guarigione del proprio figlio, infatti, tramite la guarigione della fede del padre avviene poi la guarigione del figlio.

Nonostante le nostre difficoltà "circondati da un così gran nugolo di testimoni" (Ebrei 12,1a) che i Santi ci hanno dato, gridiamo col padre del Vangelo, che si è portato il figlio per essere guarito: "Credo, aiutami nella mia incredulità" (Mc 9,24b).

Pellegrinaggio all' isola di Capri è l'articolo che Marusciac Lucian-Dumitru ha scriso per ricordare questa esperienza di vita, in cui lui ha avuto anche la possibilità di conoscere la

comunità di Euclide il cui pastore è Padre Serafim. Non si è trattato solo di una visita turistica, il viaggio è iniziato con la Divina Liturgia, poi arrivati a Capri nelle meraviglie della creazione si è potuto contemplare il Dio che ha fatto tutto con le Sue mani. La preghiera, il canto, la condivisione delle proprie gioie e non solo, hanno scandito il tempo del pellegrinaggio.

Invito per diventare testimoni della fede è la rubrica curata da Zamfir Rusu, che ha cercato di adattare una storiella che sia utile per la crescita spirituale dei nostri lettori. Queste poche parole vorrebbero farci consapevoli dell'amore che Cristo ha offerto a noi, e l'invito esplicito di testimoniare con le proprie vite la propria fede nella società contemporanea.

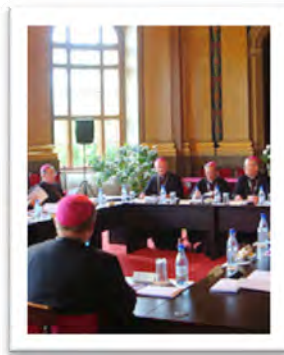
Zamfir Ioan Rusu

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

17.06.2010, Blaj - **Episcopii catolici din România alături de Italia în apărarea crucifixelor în școli**

Printr-o scrisoare trimisă Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) pe data de 17 iunie 2010, Conferința Episcopilor Catolici din România (CER) susține apelul Italiei pentru păstrarea crucilor în școlile publice. CEDO a condamnat în cazul Lautsi contra Italia prezența crucifixelor în școlile publice italiene pe motiv ca încalcă dreptul părinților de a-și educa copiii în conformitate cu propriile convingeri și libertatea religioasă a copiilor.

PF Lucian Mureșan, Președintele CER, a subliniat în scrisoare "importanța pe care afișarea simbolurilor religioase în școlile publice o are în raport cu libertatea religioasă, moștenirea culturală și tradițiile din națiunile Europene".

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

09 04.2010: Un coordonator pastoral pentru greco-catolicii români din Italia

Întrunit la Roma în intervalul 22-25 martie 2010 sub prezidenția Cardinalului Angelo Bagnasco, Arhiepiscop de Genova, Consiliul Permanent al Conferinței Episcopale Italiene, ținând cont de exigențele pastorale și de numărul ridicat de preoți români aflați în Italia, care așa cum se arată în Comunicatul final "ajunge la pragul de 5% din întreg clerul prezent pe teritoriul italian", a dispus la numirea părintelui Claudiu Lucian

Pop, Rector al Colegiului Pontifical "Pio Romeno" din Roma, în funcția de Coordonator pastoral pentru emigranții greco-catolici români aflați în Italia. Totodată, în același Comunicat a fost subliniată importanța întăririi legăturilor preoților români cu Biserica din care provin, în optica unei cât mai rodnice cooperări misionare și spre deplina lor integrare în structurile diecezelor italiene.

Figura juridică a Coordonator pastoral numit de Conferința Episcopală Italiană, se concretizează în coordonarea comunităților etnice de credincioși aflați în diaspora, prin susținerea unei cât mai eficiente organizări și uniformizări a diferitelor acțiuni care tind să promoveze o acțiune pastorală articulată a comunităților locale. Totodată, activitatea Coordonatorului pastoral, aflat în directă legătură cu fundația Migrantes de pe lângă Conferința Episcopală Italiană, se orientează spre întărirea comunităților aflate pe respectivul teritoriu canonic și a armonizării cu directivele pastorale emanate de autoritățile ecleziastice competente.

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

Parohiile romanesti din Italia au un sit propriu:**www.bru-italia.eu****Parohia noastra este indicata cu ROMA NORD**

◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆

Cuprins

Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie din morți a treia zi	2
Încheierea anului preoției	10
„Îndrăzniți, Eu sunt! Nu vă temeți!”	12
Viața Tatălui văzută cu ochi de copil: reflecții pe marginea unei cărți	15
Pelerinajul Parohiei de la Euclide la Padova (14 martie 2010)	18
Pelerinaj la insula Capri	22
Invitație pentru a deveni mărturisitori ai credinței noastre	24
Per i nostri amici italiani	25

Sommario

Così è scritto e così dovrà soffrire Cristo e dai morti risorgerà il terzo giorno.....	2
La chiusura dell'anno sacerdotale	10
“Coraggio, Io sono! Non avete paura!”	12
La vita del Padre vista con gli occhi di bambino, riflessioni su un libro.....	15
Pellegrinaggio della Parrocchia di Euclide a Padova (14 marzo 2010)	18
Pellegrinaggio a Capri	22
Invito per diventare testimoni della nostra fede	24
Per i nostri amici italiani	25

◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆

◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆

Director al revistei și redactor:

pr. Serafim VESCAN Iulian;

Tehnoredactori:

Zamfir Ioan RUSU, Andrei MĂRCUȘ;

Fotografii:

Rocco Mario POLLA

Colaboratori:

pr. Serafim VESCAN,

Florin FODORUȚ, Andrei ROMAN

Lucian-Dumitru MARUSCIAC

pr. Cristian CRIȘAN, Zamfir Ioan RUSU

◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆

◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆

Preot Serafim VESCAN Iulian:**PAROHIE:** Basilica *Sacro Cuore Immacolato di Maria ai Parioli*Via Sacro Cuore Immacolato di Maria 5,
00197 ROMA**ACASĂ :** Via Sacro Cuore Immacolato di
Maria ai Parioli, nr. 5, Piazza Euclide**Mobil:** 3497307782 ;**Tel./Fax:** 068070359**E-mail:**

padreserafino2001@yahoo.it

◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆

**Revista folosește știrile
oferite de sitele
BRU.ro și catholica.ro**

